

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: apl. radcowski Aleksandra Profaska

przy udziale Oskarżyciela Publicznego st. aspiranta Szymona Spychały

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016r. sprawy

J. T.

obwinionej o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald Jeżyce w Poznaniu z dnia 1 lipca 2016 roku, sygn. akt. VIII W 1201/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 złotych oraz wymierza jej opłatę w wysokości 30 złotych.

Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2016 roku w sprawie VIII W 1201/15 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał obwinioną J. T. za winną zarzucanego jej wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. (k. 83 – 84).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła obwiniona (k. 97 – 101).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do apelacji wniesionej w niniejszej sprawie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego obwinionej Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Argumentacja zawarta w apelacji skarżącej sprowadza się przede wszystkim do nieuzasadnionej i bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Zasada się ona na innej, niż przyjęta przez Sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez skarżącą ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie. Całość uzasadnienia apelacji sprowadza się właściwie do dowolnej polemiki z ustaleniami Sąd meriti.

Odnosząc się do głównego ze stawianych przez skarżącą zarzutu dotyczącego oceny zeznań świadka P. G. i wyjaśnień obwinionej podkreślenia wymagało, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisach art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd odwoławczy w całości akceptuje i podziela ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, które powstały na skutek prawidłowo ocenionego materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności komentując zarzut rzekomo wadliwej oceny zeznań świadka P. G., to wbrew stanowisku skarżącego przeprowadzona ona została przez Sąd Rejonowy w pełni prawidłowo. Zeznania świadka były spontaniczne i logiczne, a nadto nie cechowały się jakimkolwiek negatywnym nastawieniem do obwinionej. Sąd odwoławczy akceptuje taką ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowy. Oczywistym przy tym jest dla Sądu Okręgowego, że świadek starał się opisać przebieg wydarzeń w sposób w jaki najwierniej go zapamiętał. Trzeba również wyraźnie zanegować twierdzenia skarżącej o występowaniu świadka w niniejszej sprawie w wielu rolach, tj. pokrzywdzonego, świadka i oskarżyciela. Argumentacja ta pozbawiona jest jakichkolwiek podstaw procesowych, albowiem w sposób oczywisty w sprawie tej prowadzonej przed Sądem Rejonowym P. G. występował wyłącznie jako świadek. W sprawie tej nie występowała w ogóle żadna osoba w charakterze pokrzywdzonego, zaś oskarżycielem publicznym była Komenda Miejska Policji w P..

Ponadto słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, że nie można abstrahować również od tego, iż świadek P. G., jako osoba obca dla obwinionej, nie miał żadnego interesu w bezpodstawnym jej pomawianiu. Trzeba także mieć na uwadze, że świadek bezpośrednio po tym jak zauważył na parkingu Galerii (...) uszkodzenie pojazdu udał się na Policję i zgłosił kolizję drogową podając nie tylko markę samochodu, ale także numer rejestracyjny i wskazując, iż kierowcą była starsza kobieta. Wszystkie te okoliczności znalazły potwierdzenie w danych dotyczących pojazdu użytkowanego przez obwinioną, a z racji tego, iż wskazała ona, że od 3 lat wyłącznie sama użytkuje ten pojazd, wykluczyło to udział innego użytkownika pojazdu w inkryminowanym zdarzeniu. Zresztą kluczowe zeznania świadka P. G., co do braku wcześniejszych uszkodzeń pojazdu, zostały potwierdzone przez jego ojca. W tym kontekście twierdzenia obwinionej jakoby P. G. lub jego ojciec mieli interes w tym, aby bezpodstawnie ją oskarżać, gdyż mogliby wyłudzić od jej ubezpieczyciela odszkodowania, okazały się całkowicie bezzasadne, gdyż po pierwsze do zgłoszenia takiej szkody nie doszło, a po drugie ojciec P. G. przyznał przed Sądem, iż sam naprawił uszkodzenia i sprzedał pojazd. W żadnym razie nie można więc twierdzić, jakby chęć uzyskania nienależnego odszkodowania była motywem całego zdarzenia.

Wszystkie powyższe okoliczności wskazują na to, że zeznania P. G. były szczere i starał się on jak najlepiej opisać przebieg inkryminowanego zdarzenia, nie przejawiając żadnych okoliczności i nie konfabulując co do własnego zachowania. Udał się on na Policję natychmiast po tym kiedy zorientował się że uszkodzenia istnieją i rzetelnie opisał okoliczności całego zdarzenia. Sąd odwoławczy nie miał żadnych zastrzeżeń co do sposobu zachowania świadka, jak i okoliczności zgłoszenia przez niego zawiadomienia na Policji.

Z kolei odnosząc się do wyjaśnień obwinionej to również Sąd odwoławczy w pełni akceptuje ocenę tego dowodu dokonaną przez Sąd Rejonowy. Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Rejonowy nie dopuścił się w tym zakresie błędu dowolności, czy też nielogiczności. Słusznie bowiem nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej co do zaprzeczenia jej sprawstwa w inkryminowanym zdarzeniu, albowiem w tej części wyjaśnienia te nie znajdowały poparcia w innym rzetelnym materiale dowodowym. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że wyjaśnienia obwinionej, w szczególności dążące do całkowitego zdyskredytowania świadka P. G. były jedynie wyrazem przyjętej linii obrony.

W dalszej kolejności wskazać należało, że także zarzuty dotyczące nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego dotyczących uszkodzenia pojazdu, którym poruszał się świadek P. G., były nietrafne. Postępowanie niniejsze dotyczy bowiem wykroczenia z art. 86 § 1 k.k., do którego znamion nie należy powstanie szkody w innym pojeździe. Opinia biegłego byłaby konieczna w przypadku postępowania, którego przedmiotem byłoby uszkodzenie tego pojazdu. Prawidłowo również ocenił Sąd Rejonowy brak uszkodzeń na pojeździe użytkowanym przez obwinioną ujawniony w czasie oględzin wskazując, iż z uwagi na znaczny upływ czasu od inkryminowanego zdarzenia mogły zostać one już

naprawione, bądź też, co jest w ocenie Sądu odwoławczego bardziej prawdopodobnym, nie powstały one w ogóle, co jest częste przy „delikatnych” kolizjach, w których ślady pozostają wyłącznie na jedynym pojeździe.

Skarżąca w swojej apelacji nie zakwestionowała in concreto oceny pozostałego materiału dowodowego. Dla porządku stwierdzić należy, że została ona dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób kompleksowy, wszechstronny i prawidłowy. Z tego względu nie ma potrzeby jej powielania i ponownego przytaczania w tym miejscu, albowiem Sąd odwoławczy akceptuje ją w całości.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., Sąd Rejonowy wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd Rejonowy odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę, przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać obwinionej winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego jej czynu.

Zważywszy, iż zgodnie z przepisem art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze Sąd a quem dokonał weryfikacji również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. Sąd Rejonowy jednakże precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej oraz stopnia jej zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 33 k.w. Zważywszy na ustawowe zagrożenie wykroczenia przewidzianego w art. 86 § 1 k.w. uznać należy, iż wymierzona obwinionej kara grzywny ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał z urzędu również kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 104 § 1 k.w. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenie z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 8, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – obciążając nimi obwinioną. Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki (50 złotych) oraz opłata za drugą instancję (30,00 złotych).

Małgorzata Susmaga